

1. Het lezen van deze visienota was voor ons als CDA een feest van herkenning: de uitgangspunten waarop wij onze politiek baseren, herkennen we erin: publieke gerechtigheid, gespreide verantwoordelijkheid, solidariteit en rentmeesterschap. Of in andere woorden: iedereen is nodig, iedereen doet mee, iedereen is verantwoordelijk.
2. We zijn het dan ook met de principes van de nota eens. We willen op drie manieren reageren:
 - a. Door nog iets te zeggen over de visie,
 - b. Door vragen te stellen over de uitwerking,
 - c. Door suggesties te doen als handreiking aan het college.
3. De visie.
 - a. Het is goed met elkaar de intentie uit te spreken dat “meedoen in de samenleving” de kern is van ons participatiebeleid. Terug naar wat vroeger vanzelfsprekend was.
 - b. Wat we heel goed vinden is de poging om te ontschotten, ook al is dat niet altijd formeel mogelijk. Verschillende budgetten worden samengevoegd om het ene doel te bereiken van meer participatie.
 - c. Juist vinden we ook de breedte van het onderwerp. De nota wordt aangeboden in het kader van de programma’s 6 en 8, welzijn en werk en bijstand. Het onderwerp is echter veel breder, zoals in de nota ook al wordt aangegeven, en slaat ook op sport, cultuur, onderwijs, ja zelfs op de fysieke leefomgeving.
 - d. We onderschrijven graag de ambitie van de gemeente (onder het kopje “Iedereen”) dat iedereen kwaliteiten en talenten heeft die hij/zij kan inzetten voor gemeente, dorp of buurt. En dat op minimaal twee terreinen. Maar het inzetten van *iedereen* vergt wel een omslag in het denken en in het handelen van ambtenaren, bestuurders en andere professionals. Het gevaar is anders: *Men zoekt een mens en krijgt een functionaris*. (Andries Baart in de theorie van de presentie)
 - e. Een kritiekpunt zit in het volgende: Teveel wordt gesuggereerd dat de rolverdeling als volgt is: de overheid doet wat (motiveren, verleiden, soms dwingen) en het volk reageert daarop met participatie. Zo werkt dat natuurlijk niet. Participatie ontstaat omdat burgers belang hebben bij het collectief of deelbelangen nastreven. Dat zegt de nota zelf onder 2.1. Wat wij kunnen doen is het mogelijk maken dat burgers kunnen participeren.
4. De uitwerking.
 - a. Over het algemeen zijn de maatschappelijke organisaties tevreden over het contact met de gemeente. De manier waarop de WMO wordt vormgegeven toont aan hoeveel er al wordt gedaan aan alle facetten van participatie. Zie ook het ingekomen stuk onder C7. Onze complimenten hiervoor.
 - b. Wat het re-integratiebeleid betreft wacht de gemeente een nieuwe uitdaging: het invoeren van de participatieladder per 1 januari 2011. Doel daarvan is constateren op welk niveau de mensen participeren in de maatschappij en waar ze uit zouden kunnen komen na het re-integratieproces.
 - c. Deze visienota staat vol goede aanzetten van wat de gemeente moet gaan doen. We gaan motiveren, activeren, stimuleren, verleiden, en soms ook dwingen. Dat laatste moet zeker ook, al zal het wel niet bedoeld zijn zoals in de Bijbel

“Dwingt ze in te gaan in het feest van uw Heer” (Lucas 14). Alhoewel: wie niet deelneemt aan de samenleving zal ook nooit de vreugde smaken van het er echt bij horen. Dus gepaste dwang juichen we toe.

- d. Aanzetten genoeg, maar hoe moeten die worden uitgevoerd ? En hoe komen we te weten wat al onze inspanningen opleveren ? Wat betekent het voor de leefbaarheid in het dorp als deze visie integraal wordt ingevoerd ? Zijn er resultaten die gemeten kunnen worden ? Krijgen we ook een participatieladder voor de dorpen ?
 - e. Wat betekent het trouwens voor een ambtenaar als hij daadwerkelijk, nog veel meer dan nu al gebeurt, de buurt ingaat om te motiveren, activeren te verleiden enz. Dat moet een even grote omslag zijn als die, die van een gewone agent een wijkagent maakte. Het staat letterlijk in de tekst dat we *naar ze toe gaan*. (4.2, rol gemeente) Als de participatienota wordt omgezet in serieus beleid, dan moet de theorie van de presentie kennelijk écht worden toegepast, dan moet je er als ambtenaar en als professional er ook echt naar toe. Dat vergt een complete verandering van instelling, van gereedschap en van handelingsbekwaamheid. Dus van het hoofd van het hart én van de handen. Wie kan dat zomaar ? Hoe worden de ambtenaren hiertoe omgeschoold?
 - f. Eergisteren was ik op een bijeenkomst in Garyp van Kearn: gewoon meedoen, over hoe wij als bewoners de leefbaarheid kunnen bevorderen door mee te doen, te participeren dus. *Ondanks matige opkomst toch goede bijeenkomst*, kopte vanmorgen de website, over de zes inwoners die aan het gesprek met de twee professionals van Kearn deelnamen. Aan het einde constateerden we dat het zó dus niet moet, in het wilde weg mensen proberen te interesseren. Er zijn bestaande dorpsstructuren zoals dorpsbelang en het verenigingsleven dat je moet aanboren. Dat gaan ze nu ook doen.
5. Dat brengt ons op het derde punt: suggesties aan het college.
- a. Participatie ontstaat niet als bijproduct van overheidsbemoeienis, maar juist als die bemoeienis terugtreedt. Deregulering dus. Als de bevolking zelf het heft in handen kan nemen, en zelf kan zorgen voor zijn leefomgeving. Door zijn eigen organisaties. Dat betekent concreet dat er gestimuleerd én gefaciliteerd moet worden én geïnvesteerd in de organisaties die er al zijn. Die organisaties moeten als dat nodig is, hulp krijgen van de gemeente om hun werk beter te kunnen doen. Hún werk niet als zetbaas van ons.
 - b. Dat kan betekenen dat het werk anders wordt uitgevoerd dan jij dat als professional zou doen. En dan stuit je op hetzelfde probleem als de baas van een klein bedrijf die personeel aanneemt omdat er meer klanten komen en hij maar één lijf heeft om al het werk te doen. De mensen die zijn werk gaan doen, doen dat vast een beetje anders dan hij gedaan zou hebben. Werk aan anderen overlaten betekent ook loslaten. En dat valt soms niet mee. Accepteren dat er verschillende wegen naar Rome leiden.
 - c. Participatie mogelijk maken betekent niet alleen *erheen*, maar ook geld meebrengen. Net zoals we van het Rijk vinden dat taken naar de gemeente overhevelen ook betekent geld meesturen, moeten we dat ook doen naar de dorpen toe. Taken van de gemeente overhevelen naar dorpen en buurten, betekent ook geld naar de dorpen.
 - d. Dus: eerst werken aan de opbouw van dorpsstructuren die participatie mogelijk maken, en dan taken én geld. overhevelen naar de dorpen